

Ljudet av fotsteg mot marken. Blåst-effekt här, sen dialog.

Pontus: Satan. Blir det verkligen lika kallt denna vintern också? Fan, asså.

INRE MONOLOG:

Jag undrar hur det går för den där nya memen jag gjorde, fan vad bra den var. Grabbarna borde nog fan också gilla den då. Jag använder mig ju av likadana saker som de gör, men tvisten är ju annorlunda, tvisten är ju min. Det blir nog bra.

Pontus: Skönt att komma bort från vinden ett tag och äntligen få sätta mig ned en sväng.

Ljudet av en "blipp" mot en läsare kommer in, följs sedan av ljudet av en port som öppnas.

Pontus: Åh, fan! Stickern jag gjorde sitter kvar på anslagstavlan för en gångs skull. Har folk slutat bry sig? Eller har de äntligen slutat vara PK? Aja.

Ljudet av trycket på en hissknapp går igång.

INRE MONOLOG:

Fan asså. Varför är det ingen som dragit bort den än? Det här är ju första gången någon sticker skapad av mig suttit kvar längre än någon dag. Vad är det egentligen som händer?

Pontus: *pust* Kan hissjäveln komma nu? (argt)

YTTRE MONOLOG:

Pontus tittar argt upp på siffrorna ovanför hissdörren som bit för bit närmar sig bottenvåningen. Känslan av ilska kryper sakta in, rör sig över hela kroppen som en orms slingrande på öppen mark. Att träffa på störliga människor i affären var något som han var van vid, dem stängde han ute med hög musik i hörlurarna samtidigt som han grubblade på nya idéer att chocka människor.

Det var som en rush när han fick läsa den respons han fick på sina skapelser, beröm av människor på andra sidan jordklotet som delade samma humor han hade, ofta med inslag av högerextremism, samtidigt som han njöt av den ilska som så många andra kände gentemot honom.

Det var som ett spel alltihopa. Vem som kunde vara värst egentligen, vem som kunde "få igång människor" på bästa vis.

*Pontus hör **ljudet av hissen** komma och till hans lättnad så **öppnar sig dörrarna sakta** men säkert.*

Pontus: Äntligen.... Men vafan!

YTTRE MONOLOG:

Pontus tittar på spegeln som befinner sig i hissen rakt framför honom och möts av blicken av den sticker som han hade satt upp för bara drygt två timmar sen, när han försvann hemifrån för att handla.

Pontus: Inte denna heller? Den är ju förfan värre än den jag satte upp på anslagstavlan?

Ilskan kryper sig närmare och närmare. Pontus kan inte mer än längta tills han får komma hem och sätta sig vid datorn, för att ännu en gång få se folks åsikter om det han gjort, att få någon form av lättnad från den ilskan som lever inuti honom.

Hissdörren öppnas och Pontus går ut i trappuppgången och **sätter i nycklarna i sin dörr**, dörren öppnas.

Pontus: Fan va skönt det är att äntligen vara hemma.

Pontus sätter sig i stolen och ljudet av att datorn startas upp kommer igång. Ljudet av fingrar som rör knapparna på tangentbordet.

Pontus: Nu ska vi se här...

Klickljudet av datormusen hörs.

Pontus: De verkar ju iallafall gilla min meme på twitter, nu ska vi se. Micke235321 har skrivit "hahah, den var bra. visa dem som de jävla folkförrädare de är. sossesvin.". Gött. Hmm. 52 likes, ändå ganska bra. Men vänta, vad fan är detta?

YTTRE MONOLOG:

Pontus ögon dras till en annan meme som någon har gjort. 200 likes, 45 retweets. Han kan inte fatta det. Var han inte tillräckligt grov, tillräckligt mörk i sin meme? Hur kan någon slå han i detta?

Pontus: Vad i helvete. Nu jävlar.

Fingrar mot tangenterna hörs.

Pontus: Nu kör vi. Jag tar den bilden, den där hade nog också varit bra. Fan, det där hade också passat bra in!

INRE MONOLOG:

Jag måste göra något utöver det vanliga, något som inte bara är det där vanliga folkförädar grejen, något som inte innehåller en omgjord version av grodan Pepe. Det måste finnas någon annan punkt att trycka på. Något som går in i rakaste själen, något som får de rätta att applådera och de lättkränkta att snea. Men vad?

YTTRE MONOLOG:

Pontus kliar sig i skägget samtidigt som han stirrar rakt in i det tomma mörka bladets på Photoshop. Liket en ond konstnär som stirrar på den vita blanka tygbeklädda ytan på sin canvas.

INRE MONOLOG:

Vad fan ska jag göra. Jag vet ärligt talat inte. Varför sitter jag här och bara stirrar, varför gör jag ingenting. Jag har absolut ingen idé. Vad är detta för tomhet? Ingen inspiration alls?

YTTRE MONOLOG:

Pontus börjar svettas, andningen blir tyngre. Han visste vad som stod på spel. Han kan inte förlora detta likt så mycket annat i livet. Vänner hade lämnat, familj sagt upp kontakt. Dom tyckte han var sjuk, men han kände inte att han behövde någon som stod i vägen för honom. Han hade ju rätt, det kände han, det var bara dom som var lättkränkta och inte hade samma sorts humor som han. Han hade blivit ensam, en eremit i ett samhälle som ständigt krävde mer, ett samhälle vars tempo ökade allt eftersom. För bara ett par sekunder kunde han få vara i rampljuset återigen, bara han visste vad han skulle göra. Ett ständigt sökande.

Mobilen plingar till.

YTTRE MONOLOG:

Pontus hoppar till och hans ögon rör sig sakta. En notis från den gruppchatt han är med i på Whatsapp visas upp på mobilskärmen.

Pontus: Vad fan är detta nurå?

YTTRE MONOLOG:

Pontus öppnar upp notisen och hans ögon rör sig sakta nedför textremsan. Det visar sig vara en artikel publicerad på en nyhetsplattform som han är alltför familjär med. Pontus klickar in på artikeln. Hans ögon rör sig nästan i takt med hans skrollande finger på sidan. Han tittar nu med förvånade och vidöppna ögon. Ett våldsamt dåd har inträffat. Kan detta vara inspirationen han sökt efter? Ruset går genom kroppen, läpparna domnar nästan och fingrarna kliar.

Pontus: Detta måste vara det. Jag måste göra någonting med detta, först av alla. Bättre än någon annan.

YTTRE MONOLOG:

Sökandet efter bilder att använda i meme:n sätter snabbt igång. Det tar längre tid än väntat, att hitta något som står ut bland alla är svårt, det måste vara originellt, nytt, något som andra tar vid. Pontus kliar sig i ansiktet funderandes. Hur ska han göra? Han hade idén men behövde materialet och verktygen för att verkligen stå ut. Han bestämmer sig för att ta sig in på de sidor och forum han länge varit en del av, finns där något där som kan komma till användning?

Pontus: Något måste funka här. Hur ser det ut i telegram-gruppen? Hmm... Inget att hämta där heller. Twitter? Jo, men vänta. Här kan ju vara något. Nu jävlar. Lite musik på detta, så ska det nog bli bra.

YTTRE MONOLOG:

Pontus drar på sig sina hörlurar, sitter i det mörka sovrummet vars enda ljuskälla är ljuset från datorskärmen. Hans datormus rör sig över musmattan, klicken fortsätter och fingrarna

rör sig över tangenterna som om hans liv stod på spel. Han behövde lyckas med detta, det var det enda som gällde för honom. Han satt med ett litet leende på läpparna, han kunde inte vänta på att få se hur folk reagerade på detta.

Pontus: SÅ JA! Äntligen färdigt. Detta kommer att slå hårt.

YTTRE MONOLOG:

Ögonen fäster sig vid skärmen. Han hade äntligen gjort det. Sitt magnum opus, det som skulle ge honom den uppmärksamhet han krävde, ett utlopp för den ilska han känner att samhället och de som upprätthåller det som han alltid kallat för en "vänsterbliven agenda", han skulle visa dem vad han går för. Han skulle helt enkelt bli bäst.

Pontus: Så. Nu lägger vi upp det i grupperna. Så... Twitter.. .Fixat.. Och så kör vi något inlägg på 4Chan också, det borde nog vara tillräckligt änsålänge, sen kommer det säkert att spridas också. Nu kan jag äntligen vila en sväng iallafall.

YTTRE MONOLOG:

Pontus släcker ner datorn, rummet fylls ännu en gång med ett mörker. Han vandrar mot sängen leendes, han kan inte vänta tills han vaknar upp imorgon och får se den respons han fått, de ryggklappningar han kommer att få av de i gruppen och ilskan han kommer att bevittna hos de som avskyr honom och det han stod för.

(Ljud av snark), kort tystnad.

YTTRE MONOLOG:

Natten är lång, precis som alla andra nätter. Natten märks av vändanden och vridanden i sängen. Han kan helt enkelt inte vän— Plötsligt ringer larmet, det är dags. Pontus sätter sig spikrakt upp i sängen, plockar upp sin mobil och låter ljuset från mobilskärmen väcka hans trötta ögon. Notiser har fyllt hans skärm, det bådär gott.

Pontus: Vad är detta? Låt oss se. Twitter... 200 LIKES?! 20 Retweets!! Vad har grabbarna sagt i gruppen? Hmmm... "Fyfan va bra!", "Klockren!", "Rätt åt dem jävlarna".... "Linus gjorde det bättre :)".... Vänta va? Vadå Linus gjorde det bättre? Vad fan har han gjort?

En screenshot dyker upp i chatten. Det är Linus meme. Pontus är förbryllad. Linus hade gjort en nästan snarlik meme, den fick mer li kes och retweets än han hade fått. Hur kunde detta vara, han hade ju gjort allting rätt. Pontus torkar svetten ur pannan. Han måste svara, han måste göra något.

Pontus frustar, reser sig upp ur sängen och sätter sig ännu en gång vid datorn. Tomheten, hatet växer. Han vet att han är fast, bekräftelsen och uppmärksamheten är det som ger honom något. En cykel av hat, en ond spiral utan slut. Pontus trycker på startknappen på datorn, ljuset fyller än en gång rummet.

